

смървения увеличихъ любовта му къмъ нея. Петъръ подиръ отхожданието си, завърна ся отъ Полеко пакъ въ Лифляндия. Тогива той отне явно Катерина отъ свойтъ господарь, като го задължи йоще да ѝ принесе богати подароци въ дрехи и въ безцѣнни камани, за да бжде достойна за неговата благосклонность.

Катерина като видя тѣзи прѣмѣни и безцѣнни камъни нарядени отъ царьтъ прѣдъ нея, попита го: «подарокътъ този е подарокъ на мойтъ ветхъ или новъ господарь?»

«Менчиковъ ти ги праща» отговори той.

«Въ този случай» отговори младата мома, «трѣба да ся сжгласимъ че Менчиковъ великолѣпно распуска своитѣ роби; но, азъ не щж своитѣ подароци.» Тя прати назадъ сичко, освѣнь едно безцѣнно малко пржстенче. «Не задържамъ отъ него освѣнь това,» каза тя, «за да си напомнямъ добринитѣ що ми е сторилъ; колкото за мойтъ новъ господарь, нещж тоже неговитѣ подароци; азъ очаквамъ отъ него нѣщо по драгоцѣнно.» Въ сжщото врѣме тя пророни сжлзи и примрѣ до толкова щото Петъръ бѣше принуденъ да я поржси съ миризлива вода за да дойде въ себе си.

«Като придоби своитѣ чувства, царьтъ я увѣри че тѣзи драгоцѣнни камъни бѣхж за споменъ отъ Менчикова, който ѝ отдаваше тжй сегашното си сбогомъ; че той е задоволенъ отъ него за дѣто тжй постжпи; че той желае тя да го приемне, като ся задължава за благодареннето.

«Тжзи сцена ся сбжди въ присжтствието на двама Менчиковови роби, които той бѣше пратилъ, и на единъ Капитанинъ отъ вардачитѣ на Преображенски, когото царьтъ бѣше повикалъ да му даде заповѣдитѣ си. Приключението ся распржсена въ публиката, и за въ малко врѣме не ся разговаряхж вѣки освѣнь за любовта, за уваженнето и почтението що царьтъ имаше за тжзи жена. Той при сичкитѣ си истжничени вѣжливости къмъ нея, бѣше станалъ като не распознатъ; това му поведение ся виждаше толкова повеки извжрдно, до колкото че, до тогива, неговото обхождение бѣше твжрдѣ горделиво съ женскитѣ